

شورای شهر تهران را در اختیار بگیرد و اینچنین محمود احمدی نژاد در اردیبهشت ماه ۱۳۸۲ شهردار تهران شد. در این دوره حلقه همراه خود حلقه کردستان، علم و صنعت و اردبیل دیگر بار به او پیوستند و الگوی حلقه بهشت ریخته شد؛ حلقه‌ای که نمونه کوچک حلقه بعدی، یعنی حلقه یاران پاستور بود. تلاش سیاسی احمدی نژاد با این پیروزی متوقف نشد و جناح اصولگرا، کمتر از یک سال بعد، در شرایطی ویژه مجلس هفتم را در اختیار گرفت. تا اینکه از تهران، این ائتلاف توانست ۲۹ نفر از اعضای لیست خود را وارد پارلمان کند و در کل ۲۰۰ کرسی از مجلس در اختیار این ائتلاف بود و حداد عادل رئیس مجلس شورای اسلامی شد. در دوره مجلس هفتم، احمد توکلی رئیس مرکز پژوهش‌های مجلس و محمد رضا حیمی، رئیس دیوان محاسبات کشور بوده است. بعد از این، اعتماد به نفس لازم برای فتح پاستور فراهم شده بود. پنجم تیر ۱۳۸۲ روزنامه کیهان تیت‌زده مردم کار را تمام کردند. غلامعلی حداد عادل، رئیس مجلس هفتم شورای اسلامی، همان شب اعلام نتایج انتخابات به دیدار احمدی نژاد شتافت و کلید دفتر کار خود را در ساختمان قدیم مجلس در خیابان امام خمینی به رئیس

جمهوری منتخب داد تا کارهای ابتدایی تشکیل دولت نهم در آنجا صورت پذیرد. روزی که احمدی نژاد به بهارستان رفت، حداد عادل دست در دست او در مجلس چرخید و هر دو به خبرنگاران لیخنزدند. احمدی نژاد در مقابل رسانه‌ها به صراحت گفت: «به عنوان یار کمکی به دوستانم در مجلس اضافه شده‌ام». منظور احمدی نژاد، همان «دوستان آبادگرانی» بود؛ دوستانی که بعد از خبرنگاری از حداد عادل پرسید: «گفته می‌شود که مجلس در مشقت دولت است نه پشت دولت» او در پاسخ گفته بود: «نه! اما پشت دولت هستیم». اما در اوایلین روزهای مجلس هفتم کاسه صبر دوست احمدی نژاد هم لبریز شد و حداد عادل در نامه‌ای به مقام معظم رهبری، خواستار دخالت ایشان در مقابل رفتارهای احمدی نژاد شد. اگرچه هرگز حداد عادل به طور صریح تا پایان دولت دهم از رئیس جمهوری انتقاد نکرد و مدتی طول کشید تا حلقه یاران احمدی نژاد تنگ‌تر شود و تفرقه پیرنگ‌تر شد و فصل فصل فرا رسد. تا بار دیگر بعد از سال‌ها سوری جناح راست، کیهان تیت‌زده «زنده باد کدام بهار!» در این مجلس، «طرح تثبیت قیمت‌ها» در اولین سال فعالیت مجلس هفتم که همزمان با آخرین سال فعالیت دولت سید محمد خاتمی بود (اسفند ۱۳۸۳) به تصویب رسید و حداد عادل رئیس مجلس آن راهپیمایی مجلس به مردم در سال جدید دانست. اما اندکی پس از شروع به کار، به حقوقدان‌های معرفی شده توسط رئیس قوه قضائیه برای عضویت در شورای نگهبان، محمد رضا علیزاده، غلامحسین الهام و حجت الاسلام عباس کعبی رای مثبت دادند؛ قبل از آن مجلس ششم از رای مثبت به نمایندگان معرفی شده خودداری کرده بود.

■ پیروزی بی‌دری برای اصولگرایان

اگر در آستانه مجلس هفتم اصلاح‌طلبان چندین موفقیت را تجربه کرده بودند، این بار این اصولگرایان بودند که در انتخابات دومین دوره شوراهای اسلامی شهر و روستا، مجلس هفتم و نهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری پیروز رقابت بودند. اصولگرایان بار دیگر خود را بر ابرای رقابت ۲۴ اسفند ۸۶ (مرحله دوم ۲ شهریور ۸۷) آماده می‌کردند. اما این بار علاوه بر مسائل داخلی و رقابت سیاسی جناح‌ها، موضوع دیگری به صحنه سیاسی کشور و حساسیت‌های آن اضافه شده بود: و آن مذاکرات ایران با آمریکا در باره عراق، ارجاع پرونده هسته‌ای ایران به شورای امنیت سازمان ملل و بیم از صدور قطعنامه‌ای علیه ایران بود. ولی مسائل داخلی بیشتر بر سر نوشت

اصولگرایان تأثیر گذار بود. اصولگرایان سنتی بنا بر اصولگرایانی مواجه شدند که راهی را از ساختمان بهشت تا بهارستان و پاستور پیاده بودند. آنها عمده‌ترین مسائل آستانه انتخابات بودند؛ اگرچه اصلاح‌طلبان هم، تاکتیک را عوض کرده بودند و دیگر قهر و تحریم را کنار گذاشته و تصمیم به حضور جدی داشتند. نامزدهای هر دو جناح و دیگر تشکلهای با سابقه سیاسی در ۱۵ تا ۲۱ دی ماه در وزارت کشور حاضر شدند. اما مصطفی پورمحمدی، وزیر کشور در روزنامه اعتماد ملی، در یک بهمن ۸۶ پس از پایان ثبت نام گفته بود: «عده‌ای با اطمینان از رد صلاحیت نام‌نویسی کرده‌اند». این بار بررسی صلاحیت‌ها در هیأت‌های اجرایی هم اعتراض برانگیز بود. رسول منتجب‌نیا در روزنامه ارگان حزب اعتماد ملی گفته بود که از طرف هیأت‌های اجرایی با بعضی از نامزدها تماس گرفته و اعلام شده که بهتر است انصراف دهند؛ چرا که رد صلاحیت می‌شوند. شاید این اولین بار بود که چنین اتفاقی می‌افتاد یا شاید اولین بار بود که این مسأله رسانه‌ای می‌شد. بالاخره ۲ هزار و ۲۵۰ نفر از نامزدها صلاحیت‌شان احراز نشد و این به معنای رد صلاحیت ۳۱ درصدی ثبت نام کنندگان بود. رد صلاحیت‌ها به گونه‌ای بود که حتی خود پورمحمدی هم گفت رد صلاحیت‌ها در مواردی برای خود او هم جای سؤال بود و احتمالاً به دلیل کمبود وقت، هیأت‌های اجرایی دقت لازم را نداشته‌اند! تعداد زیادی از نامزدهای اصلاح‌طلبان از نمایندگان مجلس ششم تا وزرای دولت اصلاحات، تا چهره‌های مطرح حزب اعتماد ملی، جبهه مشارکت ایران اسلامی، سازمان مجاهدین انقلاب اسلامی، دبیر مجمع مدرسین حوزه علمیه قم، به استناد بنادول ماده ۲۸ رد صلاحیت شده بودند؛ رد صلاحیتی که در پی آن آیت‌الله صانعی و آیت‌الله منتظری نامه نوشتند که «شورای نگهبان التزام عملی به اسلام را چگونه می‌سنجد؟» یا نامه دیگری؛ آذروش در نطق هفتم بهمن خود، از تربیون علنی مجلس شهادتین گفت تا التزام خود را به اسلام ثابت کند. علیرضا افشار، رئیس ستاد انتخابات کشور در پاسخ گفت که روحانیت دلیلی برای نشانه التزام به اسلام نمی‌شود. در این دوره از انتخابات سید حسن خمینی، رد صلاحیت برخی از دوستان رامایه تا ساف خواند و سید محمد خاتمی محدود شدن دامنه صلاحیت را «خطرناک» توصیف کرد. محمد رضا عارف هم در اعتراض به رد صلاحیت‌ها از نامزدی در انتخابات انصراف داد. اما در نهایت اعتراض آیت‌الله ناصر مکارم شیرازی از مراجع تقلید که ۱۵ بهمن ۸۶ گفت در مواردی جانب انصاف رعایت نشده، پاسخی نگرفت. با این وضعیت اگرچه هنوز حزب مشارکت ایران اسلامی به دلیل دامنه گسترده رد صلاحیت‌ها هنوز نتوانسته بود برای ماندن یا عدم شرکت در انتخابات دست به انتخاب بزند اما حزب اعتماد ملی و حزب کارگزاران سازندگی گفتند «می‌مانیم و از هویت خود دفاع می‌کنیم.» سایه سنگین مجلس ششم بر رد صلاحیت‌های مجلس هشتم گسترده بود و همه چنان نیروهای اصلاح‌طلب به دلیل حضور در مجلس ششم رد صلاحیت می‌شدند.

■ در اردوگاه اصولگرایان چه می‌گذشت؟

اوایل سال ۸۶ بود که به پیشنهاد حبیب‌الله عسکراولادی و دعوت محمود احمدی نژاد برخی از اصولگرایان در ساختمان نهاد ریاست جمهوری با همدیگر جلسه‌ای تشکیل دادند: غلامعلی حداد عادل، علی لاریجانی، احمد توکلی، علی اکبر ولایتی، حسین فدایی، علی رضا آگانی، محمد رضا باهنر، صادق محصولی، حیدر مصلحی، علی کردان، مهدی چمران، محمد رضا حیمی و محسن کوهکن، حبیب‌الله عسکراولادی و محمود احمدی نژاد. در این جلسه زمینه تدوین منشور اصولگرایی و تشکیل جبهه متحد اصولگرایان مرکب از سه ضلع جبهه پیروان خط امام و رهبری، جمعیت ایثارگران انقلاب اسلامی و ائتلاف رایحه خوش خدمت گرفته شد. جبهه‌ای که ۵+۶، پنج نفر از شورای حکمیت اصولگرایان و شش نفر از نمایندگان این سه ضلع در آن حضور داشتند. اما این ائتلافی روشن‌اند داشت و همزمان در مجلس هفتم از فراکسیون اصولگرایان، اصولگرایان مستقل و نقاد منشعب شده بود و بعد انشعاب هم فراکسیون وفاق و کارآمدی به ابتکار محسن رضایی تشکیل شده بود و بعد انشعاب سوم فراکسیون «حزب‌الله» بود که در ۱۵ مرداد ۱۳۸۶ با نطق علی عسکری، اعلام موجودیت کرد. در اواسط سال مثلث اصولگرایان، قالیباف، رضایی و لاریجانی مطرح بود تا اینکه در ۹ دی ماه «ائتلاف فراگیر مردمی اصولگرایان» اعلام موجودیت کرد. در این دوره رقابت درون گروهی اصولگرایان ادامه داشت. اما اصلاح‌طلبان به دلیل موقعیت حساس می‌خواستند در عرصه بمانند. اصلاح‌طلبان با سه فهرست وارد عرصه رقابت شدند. «ائتلاف اصلاح‌طلبان» به ریاست مرتضی حاجی، با حضور ۲۹ حزب و تشکل این جریان از جبهه مشارکت، سازمان مجاهدین، مجمع روحانیون مبارز، کارگزاران سازندگی، خانه کارگر تا مجمع نیروهای خط امام. لیست دیگری را حزب اعتماد ملی ارائه داد و این ادامه‌تک‌روی‌های گذشته بود. لیست سوم راستاد «ائتلاف مردمی اصلاح‌طلبان» به ریاست مصطفی کوکباییان، دبیر کل حزب مردمسالاری با حضور احزاب کمتر شناخته شده ارائه داد. سه روز بعد از ۲۴ اسفند، اعلام شد که ۱۹ نفر